

Barbara Cartland

Hertsog leiab armastuse

Barbara Cartland
The Duke Finds Love
1994

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Mai Luht
Korrektor Inna Viires

© 1994 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10384
ISBN 978-9949-20-017-7

Autori märkused

*K*reeka ilu ja hiilgus valgustab ikka veel maailma.

Kristlust poleks praegusel kujul olemas ilma Kreeka kirikuisade tohutu mõjuta, kes said oma teadmised Kreeka filosoofidelt.

Hiljuti täheldasid arheoloogid, et Buddha kujud Kaug-Idas sarnanevad Aleksander Suurele.

Kreeka jumalad ja nende määratu mõju meie tsivilisatsioonile, elavad ikka edasi. Me võlgneme kreeklastele mõtlemise alguse.

Kreeklased ei väsinud kunagi valguse kirjeldamisest.

Nad armastasid vete sädelust, mere poolt uhutud kive ja liiva, võrkudes siplemaid kalu.

Nad kõnelesid „roosasõrmsest koidust“, kui Apollo end üle taeva laotas, miljon valgustäppi sähvimas, pannes seemned idanema ja alistades pimeduse jõud.

Apollo oli olemas tähtedes ja Linnutees, lainete sädeluses ja armastavate inimeste pilkude säras.

Apollo alaline kaaslane oli delfiin, kõige siledam ja voolujoonelisem kõigi elusolendite seas.

Kui Homeros kirjeldas jumalanna Ateenat, nimetas ta teda „Särasilmseks”.

Homeros pidas kõigi kreeklaste kombel pühaks kõike, mis sädeles.

Kreeklastele polnud armastusejumalanna mitte rinnakas matroon, vaid noor lainetest tõusev neitsi.

Süüitus oli värske, puhas ning tulvil lubadusi, nagu uus päev.

Just sellist puhtust vajab maailm praegu ning mul on tunne, et vaid jumala hiilgus võib selle tagasi tuua.

Me vajame kreeklaste mõttepuhtust, et pääseda räpasusest ja saastast, mis on viimaste aastakümnete jooksul valdavaks muutunud.

Ibn Khaldun, suur araabia filosoof, on uurinud tsivilisatsioonide tõusu ja langust.

Ta ütles, et tsivilisatsioonid arenevad ja hukkuvad samade seaduste järgi.

Mõnikord juhtus ka nii, et tsivilisatsioon ärkas taas ellu jumalikust külaskäigust.

See oli nii ka Kreekas.

Äkitselt näis taevast kirkam, maa kaunim ning inimese mõte vilkam.

Hertsog leiab armastuse

Nende kehad said arvamatu jõu.

Tundus, nagu oleks pikad luupainajalikud aastad möödas ja inimesed astusid taas päevavalgusse.

„Seal, kus teised näevad vaid koiduahetust küngaste tagant saabumas,” ütleb Blake, „näen mina Jumala poegi rõõmust hõiskamas.”

Sellistena nägid end kreeklased ning see on midagi sellist, mida me peame oma maailmas otsima.

Esimene peatükk

1870

*L*eedi Lynda astus eesuksest aeda.

Tema südames helises laul, sest ta oli kodus.

Oli kevad ja kogu loodus oli puhkemas.

Ta oli kodust üle aasta eemal olnud ja leidis nüüd, et miski polnud imelisem kui Inglismaa maikuu.

Ta oli välismaal koolis käinud.

Lynda oli nautinud nii õppimist kui ka Prantsusmaa muuseumide külastamist.

Kuid kõige tähtsamal kohal oli alati Inglismaa, selle metsad, järved, ojad ning eelkõige kodu.

Marlowe loss oli väga vana.

Lynda nägi hästi, et see vajab põhjalikku remonti, kuna tema isal, hertsogil, polnud raha selle tegemiseks.

Kuid Lynda jaoks oli selles majas iga kivi kallis.

Hertsog leiab armastuse

Isegi kriuksuvad põrandalauad ja niisked laed ei suutnud tema kiindumust vähendada.

Jalutades pargis suurte tammede all ma, mõtles neiu, kuivõrd ta emast puudust tunneb.

Kõik on teisiti nüüd, sest ema on surnud.

Leedi Lyndat pidi eelmisel aastal Buckinghami pa-
lees kuningannale esitletama.

Ta oli olnud vaevalt kaheksateist ja hooaja tähtis *débutante*.

Aga sellegipoolest otsustas ta pärast oma ema, Marlowe hertsoginna surma kooli jääda, kuigi ta oli vanem kui enamik sealseid tüdrukuid.

Ta tahtis veel palju õppida.

Lynda jätkas tunde oma vanade õpetajate juures ning veetis palju aega Pariisi raamatukogudes.

Need olid avatud väga heade tulemustega õpilastele.

„Sa saad nii targaks, Lynda,“ hoiatasid teda tüdrukud, „et mehed hakkavad sind kartma.“

„Mina kardan palju rohkem seda, et nad mu ära tüütavad,“ vastas Lynda, „ja selle põhjal, mida te mulle rääkinud olete, pole meestel muid huvisid peale spordi.“

Tüdrukud hakkasid naerma.

Lynda prantslannadest sõbratarid rääkisid vahetpidamata sellest, kuidas nende vennad ajasid taga Pariisi veetlevaid ja elutarku naisi.

Kuid nende inglastest suguvendadel polnud ilmselt tõesti muid huve peale hobuste ja jahipidamise.

„Sügisel,“ rääkisid Lynda inglannadest sõbratarid, „lähevad nad kõigepealt Šotimaale tedrejahile. Siis tulevad koju ja lähevad faasani- ja põldpüüjahile.”

„Pärast seda peavad nad jahti muudele loomadele, kui maa just liiga külmunud pole. Seejärel, kui uus aasta saabub, tulevad hobuste võiduajamised, igal nädalal üks.”

Leedi Lynda nautis ratsutamist ja tahtis seda teha ka koolis olles.

Samal ajal avastas ta terve hulga tegevusi, mis olid veelgi paeluvad.

Ta luges raamatuid maailma erinevatest linnadest.

Ta õppis tundma inimeste kombeid ja traditsioone ning õppis keelt oma sõpradelt.

Lynda mõtles, et kui ta kunagi reisida saaks, siis oskaks ta teiste maade inimestega vabalt suhelda.

„Arvatavasti ei satu sa kunagi mingisse märkimisväärsesse paika,“ öeldi talle.

Kuid Lynda aimas südames, et ühel päeval see siiski juhtub.

Nende maade tavad ja kombed olid elavalt ta mällu talletunud.

Ta oli jõudnud Prantsusmaalt koju hilisõhtul ning avastanud, et isal oli majas peoseltskond.